

Arrest

nr. 292 934 van 18 augustus 2023
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. SOENEN
Vaderlandstraat 32
9000 GENT

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 24 februari 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de adjunct-commissaris van 20 januari 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 juni 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 juni 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat B. SOENEN verschijnt voor verzoeker, en van attaché B. VANDENHAUTE, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 4 oktober 2020 België binnen zonder enig identiteitsdocument en verzoekt op 29 oktober 2020 om internationale bescherming. Op 20 januari 2023 beslist de adjunct-commissaris tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op 23 januari 2023 aan verzoeker aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

“A. *Feitenrelaas*

Volgens uw verklaringen heeft u de Iraakse nationaliteit en bent u op (...) 1998 geboren in Qasr Sarij, Telafar, Ninewa. U bent een soennitische moslim van Koerdische origine. U bent analfabeet en verzorgde schapen samen met uw vader. In 2014, bij de inval van de Islamitische Staat (IS) in de regio, was u samen met uw buurjongen in het veld. Jullie hoorden geroep en paniek vanuit het dorp. Jullie keerden terug en kwamen onderweg H. (...), de vader van uw buurjongen tegen. Hij gebod u in te stappen en jullie vluchtten via Syrië naar Turkije. U heeft sinds uw vertrek geen nieuws meer van uw familie. H. (...) had een vriend die in Turkije woonde, M. (...) genaamd. U werd bij de man ondergebracht en werkte in zijn restaurant. Hij zou u helpen uw familie terug te vinden. Omwille van de stijgende spanning tussen de Koerden en Turken in de regio, besloot M. (...) u naar Europa te sturen. Hij vermoedde dat u daar meer kans had om uw familie terug te vinden. Hij betaalde uw reis en u verliet Turkije in september 2020. U reisde naar België waar u op 4 oktober 2020 aankwam. U diende op 29 oktober 2020 een verzoek om internationale bescherming in.

Ter staving van uw verzoek legt u een originele identiteitskaart neer, een originele omslag verzonden vanuit Duitsland, twee foto's van u in Turkije en een document in verband met het restaurant van M. (...).

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofdte kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt.

U werd bij aanvang van het gehoor de vraag gesteld of er medische, psychologische of andere redenen waren die het goede verloop van het gehoor zouden kunnen belemmeren. U stelde dat u zich goed voelde (CGVS p.2). Op het einde van het persoonlijk onderhoud merkte uw advocaat op dat u reeds meerdere keren om psychologische begeleiding gevraagd zou hebben, maar zonder resultaat (CGVS p.20). Het is pas op dat moment dat ook u aanhaalde dat u behoefte heeft aan psychologische bijstand en dat u niet goed slaapt en huult omdat u uw familie mist (CGVS p.20). U legt geen documenten neer die uw psychologische toestand attesteren. Het CGVS erkent dat de asielprocedure op zich tot stress kan leiden. Er kan echter wel verondersteld worden dat, moest uw psychologische toestand zo ernstig verstoord zijn, dat u wel spontaan bij aanvang van het gehoor hier een opmerking over geformuleerd zou hebben. Ook bij de Dienst Vreemdelingenzaken repte u met geen woord over psychologische problemen. U werd er nochtans uitdrukkelijk gevraagd of er omstandigheden of elementen zijn die het vertellen van uw verhaal of het deelnemen aan de procedure internationale bescherming kunnen bemoeilijken. U ontkende uitdrukkelijk (zie vragenlijst 'bijzondere procedurele noden' DVZ in administratief dossier).

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Ireland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Deze samenwerkingsplicht in hoofdte van het CGVS bestaat er in de eerste plaats in dat het CGVS nauwkeurige en actuele informatie verzamelt over de algemene omstandigheden in het land van herkomst (HvJ, C-277/11, M.M. t. Ireland, 2012, §§ 65-68; EHRM, J.K. e.a. t. Zweden, nr. 59166/12,

23 augustus 2016, § 98). Dit vloeit logischerwijze voort uit het feit dat het doel van de procedure voor de toekenning van internationale bescherming er in bestaat na te gaan of een verzoeker al dan niet nood heeft aan internationale bescherming, en bij de beoordeling van deze beschermingsnood niet alleen rekening moet worden gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, maar ook met algemene omstandigheden in het land van oorsprong op het tijdstip waarop een beslissing wordt genomen (artikel 48/6, § 5 Vw.).

Wat de persoonlijke omstandigheden betreft, spreekt het voor zich en wijst ook het EHRM er op dat een verzoeker in wezen de enige partij is die in staat is om informatie over zijn persoonlijke omstandigheden te verschaffen. Bijgevolg rust de bewijslast, voor wat de individuele omstandigheden betreft, in beginsel op de schouders van de verzoeker, die zo spoedig mogelijk alle elementen ter staving van zijn verzoek om internationale bescherming dient neer te leggen (EHRM, J.K. e.a. t. Zweden, nr. 59166/12, 23 augustus 2016, § 96).

In het licht van het voorgaande en overeenkomstig artikel 48/6, § 1, eerste lid Vw. bent u derhalve verplicht om van bij aanvang van de procedure uw volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over uw verzoek om internationale bescherming, waarbij het aan u is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over het verzoek om internationale bescherming. Deze relevante elementen omvatten luidens artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet onder meer, doch niet uitsluitend, uw verklaringen en alle documentatie of stukken in uw bezit met betrekking tot uw identiteit, nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van de relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, reisroutes, reisdocumentatie en de redenen waarom u een verzoek indient.

Niettegenstaande u bij de aanvang van uw persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (CGVS p.2), blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.

Er werd immers vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde regio van herkomst in Irak. Dit is nochtans belangrijk voor de inschatting van uw vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming. Het belang duidelijkheid te verschaffen over uw herkomst kan niet genoeg benadrukt worden. De werkelijke streek van herkomst is van essentieel belang voor het onderzoek van de nood aan internationale bescherming. Het is immers de regio van herkomst in functie waarvan de vrees voor vervolging en het risico op ernstige schade zal onderzocht worden. Indien doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat een verzoeker geen zicht biedt op zijn reële verblijfssituatie of regio van herkomst, dient te worden besloten dat de asielmotieven, die zich er zouden hebben voorgedaan, niet aangetoond worden. Een verzoeker die over zijn eerdere verblijfplaatsen ongeloofwaardige verklaringen aflegt en daardoor het voor de asielinstanties onmogelijk maakt vast te stellen dat hij ook werkelijk afkomstig is uit een streek waar er een risico op ernstige schade bestaat en of hij niet de mogelijkheid heeft zich in een streek te vestigen waar geen zo een risico bestaat, maakt bovendien niet aannemelijk dat hij nood heeft aan subsidiaire bescherming.

U verklaarde afkomstig te zijn uit Qasr Sarij in Ninewa, waar u uw vader hielp met de schapen. Het CGVS hecht geen geloof aan uw afkomst uit Qasr Sarij en evenmin aan uw profiel van herder. Voorts kan u niet overtuigen dat u geen contact meer hebt met uw familie en gedurende zes jaar in Turkije woonde.

In eerste instantie was u in de niet in staat om enige geografische kennis ten toon te spreiden. U verklaarde afkomstig te zijn uit een klein dorpje Qasr Sarij genaamd. U werd gevraagd dit te situeren in Irak. U haalde aan dat het dorp tot Zummar behoort, district Telafar en provincie Mosul (CGVS p.5). De gegevens die u verstrekt zijn niet correct. Qasr Sarij behoort tot het subdistrict Ayadiyah, district Telafar en provincie Ninewa (zie infomap). Het CGVS kan nog enig begrip opbrengen voor uw gebrekkige kennis aangaande het subdistrict waartoe uw beweerde dorp behoort. Het is echter wel zeer merkwaardig dat, wanneer er naar dorpen in de buurt van Qasr Sarij werd gevraagd, u het dorp Ayadiyah aanhaalt. Om in het dorp Ayadiyah te raken, dat officieel Qasabat Ayadiayh heeft, moet men Qubuq passeren, ook dit vermeldde u niet spontaan tijdens het persoonlijk onderhoud (CGVS p.6, p.7). Bovendien ligt Ayadiayh in vergelijking met de andere dorpen behoorlijk ver. Dat u dan dit dorp vernoemt wanneer er gevraagd wordt naar de omliggende dorpen van Qasr Sarij doet vermoeden dat u niet van Qasr Sarij afkomstig bent. U had het verder nog over Moasker Kaski en Qutta Nouk, dorpen die niet terug te vinden zijn op de kaart. Enkel Birka was te vinden (CGVS p.6, infomap). Op basis van de kaarten opgesteld door het IOM, dat nauwgezet de bewegingen van de IDP's (internal displaced people) gemonitord heeft, blijkt dat in de directe omgeving

van Qasr Sarij de dorpen Karash 1,2 en 3 liggen. Gul Mohammed, Fakerok situeren zich eveneens in de buurt, net als Tel Hokna dat direct ten oosten ligt van het dorp (zie infomap). U vermeldde geen enkel van deze dorpen. U werd gevraagd of u Tel Hokna kende, u dacht dat u er al eens van gehoord had. U wist het niet zeker (CGVS p.7). Tel Hokna ligt op 4.2 km ten oosten van uw dorp en is gesitueerd aan de enige grote weg in de buurt (zie infomap). U situeerde op deze plaats het dorp Qutta Nouk (CGVS p.5). U stelde voorts dat er tussen uw dorp en Zummar het dorp Tel Qasr liggen, ook dit is niet in overeenstemming met de informatie die op de kaarten terug te vinden is (CGVS p.6, zie infomap). Enkel Tel Hokna, Karyat Mafri en Tal Mus liggen op de weg van uw dorp naar Zummar. U verklaarde voorts dat u in een vlak landschap woonde. Het dorp bevond zich wel aan de voet van een berg, die volgens u, Qasr Sarij heette. U verklaarde dat de berg tussen Ayaziayh en Tel Afar lag. Uit de kaart-gegevens kan er echter afgeleid worden dat de berg zich ten noorden van uw dorp bevindt, terwijl Ayadiyah en Tel Afar ten zuiden liggen (CGVS p.7, infomap).

Ook uw overige algemene kennis liet verder te wensen over. U werd eveneens gevraagd naar de verschillende etnische groeperingen die in de regio aanwezig waren. U wist enkel van het bestaan van de Koerden en de Arabieren af. U verklaarde dat er geen andere etnische groepen woonden in de regio. U stelde dat de Koerden vooral problemen hadden met de Arabieren van Telafar. Daar Telafar toch overwegend door Turkmenen bevolkt wordt is het merkwaardig dat u deze niet vernoemd (CGVS p.8, zie infomap).

Volgens uw verklaringen ging u slechts tot het tweede leerjaar naar school en hielp u voor de rest uw vader met de verzorging van de schapen en uw moeder in het huishouden (CGVS p.8). Ook dit kan niet overtuigen. U wist immers bijzonder weinig te vertellen over de verzorging van de schapen. Zo verklaarde u dat u steeds thuis bleef met de dieren en dat u niet mee mocht naar het veld omdat u te jong was (CGVS p.7). Dit is opmerkelijk daar u in 2014 toch al 16 jaar was. Uw vader was voorts slecht te been. Hij had een aangeboren afwijking waardoor hij niet vlot kon stappen (CGVS p.8). Het is dan toch voor de hand liggend dat hij zo snel mogelijk zou hebben klaar gestoomd om het zwaarste werk, i.c. met de dieren rondtrekken in de velden, over te nemen. Dat men u, als tiener, te jong inschatte om met de dieren de velden in te trekken is niet geloofwaardig. U verklaarde dat u 70 witte schapen had en 15 zwarte schapen. U kende het ras niet. Het waren Arabische schapen, de mollige, niet de lange (CGVS p.8, p.9). Van u, die beweert reeds sinds uw achtste levensjaar bezig te zijn met de verzorging van schapen, kan verwacht worden dat u toch op zijn minst weet van welk ras de dieren zijn. Jullie zouden ook schapen kweken, u wist niet hoe lang een schaap drachtig was, u wist ook niet hoe u kon zien of schapen bevrucht waren. Uw vader voelde aan de buik van de dieren om dit te verifiëren, zo verklaarde u. U kon dit zelf niet. Voorts werd er gepeild naar de ziektes die schapen hadden. Ook hier bleven uw antwoorden erg beperkt. U stelde dat hoesten een veel voorkomende ziekte was. Verder hadden de dieren geregeld last van hun maag (CGVS p.9). In het laatste geval kregen de dieren speciaal water, u wist niet wat er speciaal aan het water was. Dat waren de complexe taken die uw vader op zich nam, zo liet u optekenen (CGVS p.9). U kon niet uitleggen wat er voor de rest diende te gebeuren om de zieke dieren te verzorgen. De hoestende schapen werden geïsoleerd en kregen niet veel water (CGVS p.10). Er kan aangenomen worden dat er toch ook nog andere maatregelen getroffen worden wanneer een herder met zieke dieren geconfronteerd wordt. U liet verder optekenen dat jonge schapen bepaalde gewassen moesten eten om snel dik te worden. Ook dit keer kon u niet verduidelijken over welke gewassen het nu precies ging (CGVS p.10). U verklaarde dat de schapen jullie bron van inkomen waren en dat u beetje bij beetje het vak leerde. U was zestien jaar op het moment dat u, naar eigen zeggen, het dorp verliet. Op dat moment was u, naar u beweert, aldus reeds acht jaar werkzaam als schapenherder. Er kan dan ook logischerwijs verwacht worden dat u hieromtrent met meer kennis van zaken zou kunnen vertellen. Gelet op uw ontoereikende kennis kan u niet overtuigen dat u herder was.

Ook wat betreft de inval van IS in uw dorp en uw vlucht uit het dorp, kunnen er een aantal bedenkingen geformuleerd worden. U werd gevraagd om gedetailleerd en uitgebreid te vertellen wat er die dag gebeurde. U kwam niet verder dan meermaals te zeggen dat er paniek en chaos was en dat de mensen schreeuwden (CGVS p.10). Aangezien dit een gebeurtenis is die toch een enorme impact moet gehad hebben op uw leven, kan er verwacht worden dat u hier op meer doorleefde manier over zou kunnen vertellen. Uit uw verklaringen blijkt dat IS nog niet in het dorp was. U had er geen idee van in welke dorpen ze wel al waren of van welke kant ze oprukten naar uw dorp (CGVS p.11). U verklaarde dat Mosul al wel gevallen was, van Sinjar wist u het niet, om uiteindelijk te besluiten dat ook deze stad reeds gevallen was (CGVS p.11). U dacht dat IS uit de richting van Zummar kwam. U wist niet of Zummar reeds in handen van IS gevallen was. U wist met andere woorden zeer weinig te vertellen over dit element van uw relaas (CGVS p.11). U kon voorts geen enkele naam van een dorp of stad geven op weg van uw dorp naar Turkije (CGVS p.12, p.13). Ook de namen van de plaatsten waar u de grens met Syrië of de grens met

Turkije, een plaats waar u toch twee nachten gebleven was, zou zijn overgestoken, kon u niet aangeven (CGVS p.13). Uw verklaringen over het moment dat u het dorp diende te verlaten zijn zeer beperkt hetgeen de geloofwaardigheid ervan ondermijnt.

Uit uw verklaringen blijkt dat u op het moment dat er paniek uitbrak in het dorp bij de schapen was samen met uw buurjongen, He. (...). U stapte in de auto van H. (...), de vader van He. (...), en verliet op die manier het dorp. Uit uw verklaringen blijkt dat uw huis op een kwartier wandelafstand van het huis van dat van H. (...) lag. U bent niet meer langs huis gegaan om na te gaan of uw familie er nog was. Uw ouders, broers of zussen heeft u sindsdien niet meer gezien of gehoord (CGVS p.10). Ook hier kan u niet overtuigen. U heeft het dorp samen met H. (...) en zijn gezin verlaten. Klaarblijkelijk was H. (...) een goede vriend van uw vader en kenden ze elkaar al heel lang. Jullie hadden veel contact met het gezin van H. (...) (CGVS p.10). Hij bracht voor uw vader bepaalde administratieve zaken in orde (CGVS p.10). Daar u samen met H. (...) het dorp verliet, kan er aangenomen worden dat deze toch iets zou ondernomen hebben om u terug te verenigen met uw familie. Jullie beide families waren immers goed bevriend. U had er geen idee van wat H. (...) in het werk heeft gesteld om uw ouders terug te vinden (CGVS p.3, p.15). Reeds vier maanden nadat u en H. (...) aankwamen in Turkije, verliet deze laatste het land om naar Europa te gaan. U werd achtergelaten bij M. (...). Sinds zijn vertrek naar Europa heeft u geen contact meer gehad met H. (...). U had zijn contactgegevens niet. U had ze nooit gehad, zo verklaarde u (CGVS p.15). Dit mag toch ten zeerste verbazen. H. (...) was immers de enige link die er nog was tussen u en het dorp. Voorts kan er aangenomen worden dat H. (...), ook al kon hij geen contact leggen met uw ouders, de persoon bij uitstek was om te proberen andere dorpelingen te contacteren en via die weg informatie aangaande het lot van uw ouders te weten te komen. Dat u niet meer toelichting kan geven over wat H. (...) geprobeerd heeft om uw ouders op te sporen en dat u niet eens over zijn contactgegevens beschikte, is nefast voor de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

De hele verantwoordelijkheid over u werd bij het vertrek van H. (...) in de handen van M. (...) gelegd. U noemde de man M. J. (...), dit was een bijnaam want de man heette eigenlijk M. A. (...) (CGVS p.3, opmerkingen na het gehoor). U zou gedurende zes jaar in Turkije bij M. (...) verbleven hebben. U verklaarde dat M. (...) u zou helpen om uw ouders te vinden. U kon niet toelichten wat hij nu precies in het werk zou gesteld hebben om hen op te sporen. U haalde aan dat hij bij verschillende instanties geweest was, u wist niet welke. Hij zou zijn kennissen en vrienden in Turkije ingeschakeld hebben om in de kampen te informeren naar uw familie, ook in Irak (CGVS p.14). Daar de man een Turk is, is het niet de meest geschikte persoon om Iraakse dorpelingen op te sporen (CGVS p.14). U heeft in de periode dat u in Turkije was zelf niets ondernomen om uw ouders te vinden. U mocht het niet van M. (...), zo zei u (CGVS p.14). U was zelfs niet op de hoogte van het bestaan van de VN (CGVS p.17). Uiteindelijk stuurde M. (...) u naar Europa. Hij was ervan overtuigd dat u er dorpsgenoten zou vinden en zo uw ouders zou kunnen opsporen. U heeft niemand gevonden in Europa (CGVS p.17). U verklaarde voorts dat M. (...) u als een slaaf behandelde. U moest voor hem werken in het restaurant. Het is niet geloofwaardig dat die man vervolgens beslist om een smak geld, toch 2500 \$ of 3000 \$ neer te tellen om u naar Europa te sturen (CGVS p.16). U werd hiermee geconfronteerd. U stelde dat u een gevaar voor M. (...) betekende. De Turkse autoriteiten beschuldigden de Koerden lid te zijn van IS of van de PKK (CGVS p.16). Nu kan er geargumenteed worden dat het toch veel eenvoudiger zou zijn om u terug naar Irak te sturen. U verklaarde dat u gratis voor hem gewerkt had en dat hij u op deze manier wilde terugbetalen (CGVS p.17). Dit kan evenmin overtuigen. Als die man u effectief als een slaaf behandeld is het allerm minst geloofwaardig dat hij u vervolgens uit naastenliefde of schuldgevoel naar Europa zou sturen in plaats van u gewoon buiten te zetten of terug te sturen naar Irak. U kan niet overtuigen over uw verblijf in Turkije gedurende zes jaar.

Voorts is het eveneens opvallend dat u op geen enkele manier geïnformeerd heeft naar de stand van zaken in uw (beweerde voormalige) dorp en alvorens gewoon naar Europa door te reizen (CGVS p.17). Uit de informatie van het IOM blijkt immers dat er 900 gezinnen met een totaal van 5400 individuen terugkeerden naar het dorp. Moest u daadwerkelijk het contact met uw familie verloren hebben, kan er aangenomen worden dat u zich toch de moeite zou getroosten na te gaan hoe de situatie in het dorp was en zo te weten te komen of uw familie misschien ook teruggekeerd was.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen hebt u niet aannemelijk gemaakt daadwerkelijk afkomstig te zijn uit Qasr Sarij en de plaatsen waar u erna verbleven heeft. Gelet op de ongeloofwaardigheid van uw beweerde regio van herkomst in Irak kan er evenmin enig geloof worden gehecht aan uw asielrelaas dat er onlosmakelijk mee verbonden is. Bijgevolg maakt u niet aannemelijk dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin en bestaan er evenmin zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst

een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De door u neergelegde documenten wijzigen deze appreciatie niet. In eerste instantie is de wijze waarop u aan deze documenten geraakt bent twijfelachtig. U verklaarde dat een kennis uit het opvangcentrum mensen in Turkije en Duitsland kende (CGVS p.3). U wist dat de man N. (...) heette, hij een Turkse Koerd uit Jazeera is, u kende zijn volledige naam niet (CGVS p.19). Via het inschakelen van zijn kennissen had hij het nummer van M. (...) opgespoord. Deze laatste zou dan uw documenten naar Duitsland opgestuurd hebben en zo zouden ze bij u beland zijn. Dit is toch wel een opmerkelijk gang van zaken. Bovendien kan u niet aantonen dat die documenten effectief vanuit Turkije hun weg naar België gevonden hebben. De documenten zaten immers in een omslag die vanuit Duitsland verstuurd werd. Iraakse identiteitskaarten worden op grote schaal vervalst. Een identiteitskaart op zich is bijgevolg niet doorslaggevend om uw herkomst aannemelijk te maken (zie infomap). De twee foto's in Turkije zijn een momentopname en kunnen uw verblijf van zes jaar in Turkije niet staven. Het document in verband met het restaurant van M. (...) is slechts een kopie en kan enkel aantonen dat een zekere M. A. (...), die u overigens steeds M. J. (...) noemt, een restaurant had in Turkije. U kan hier niet mee aantonen wat uw relatie met de man in kwestie is, noch dat u gedurende zes jaar bij hem woonde of werkte. Het document van het Rode Kruis is een document waarmee u aantoont dat u een dossier geopend hebt bij het Rode Kruis. Dit is een mogelijkheid die iedereen kan gebruiken, en bewijst daarom niet dat uw familie ook effectief vermist is.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat een verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt omwille van de algemene veiligheidssituatie in het land van herkomst. Artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt immers bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat vele Irakezen binnen Irak verhuisd zijn (eventueel na een eerder verblijf in het buitenland). De geboorteplaats en de oorspronkelijke verblijfplaats(en) vormen derhalve niet noodzakelijk de (actuele) plaats of regio van herkomst. Het aantonen van de laatste verblijfplaats(en) binnen Irak is dan ook essentieel, vermits er op grond van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet geen behoefte aan bescherming is indien een verzoeker afkomstig is uit een regio waar er geen risico op ernstige schade aanwezig is of als de verzoeker over de mogelijkheid beschikt zich in zo'n regio te vestigen.

Het aantonen van uw plaatsen van eerder verblijf vóór uw komst naar België is daarenboven ook in een ander opzicht cruciaal voor de beoordeling van uw nood aan internationale bescherming. Bij een jarenlang verblijf in het buitenland valt immers niet uit te sluiten dat u reeds in een derde land reële bescherming geniet in de zin van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 1° Vw., of dat dit land als een veilig derde land in de zin van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 2° Vw. kan beschouwd worden, waardoor de noodzaak aan en het recht op een subsidiaire beschermingsstatus in België komen te vervallen.

Rekening houdend met het gegeven dat het geweldsniveau en de impact van het conflict in Irak regionaal significant verschillend is (zie EASO Country of Origin Report Iraq: Security situation van januari 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/euaa_coi_report_iraq_security_situation_20220223.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>), en het gegeven dat vele Irakezen binnen Irak om diverse redenen migreren naar andere regio's, kan u, met betrekking tot de vraag of u bij terugkeer een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, dan ook niet volstaan met een loutere verwijzing naar uw Iraakse nationaliteit, doch moet u enig verband met uw persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist (RvS 26 mei 2009, nr. 193.523). U bent er met andere woorden toe gehouden om zelf het bewijs van een dergelijk verband met uw persoon te leveren door duidelijkheid te scheppen over uw beweerde plaatsen van eerder verblijf binnen en buiten Irak.

U werd daarom tijdens het persoonlijk onderhoud op de zetel van het CGVS uitdrukkelijk gewezen op het belang van het afleggen van correcte verklaringen met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielerzoeken, reisroutes en reisdocumenten. Voor de beoordeling van uw verzoek om internationale bescherming is het van uitermate groot belang dat u een duidelijk zicht geeft op uw eerdere verblijfsplaatsen voor uw komst naar België. Indien u het CGVS niet

duidelijk maakt waar en onder welke omstandigheden u gedurende de laatste jaren voor uw komst naar België werkelijk heeft verbleven en u geen correct zicht biedt op uw werkelijke achtergrond en leefsituatie, u evenmin de door u aangehaalde nood aan bescherming aannemelijk maakt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6, 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Na een beknopte theoretische toelichting over enkele van de door hem geschonden geachte bepalingen en beginselen laat verzoeker vooreerst het volgende gelden over de bijzondere procedurele noden die hij meent te hebben:

"Het CGVS is van mening dat verzoeker geen bijzondere procedurele behoeften heeft.

Verzoeker is ernstig gegriefd door deze beoordeling! Het staat onbetwistbaar vast dat verzoeker een kwetsbaar profiel heeft.

Hij is reeds lange tijd vragende partij voor psychologische begeleiding!

Dit werd ook aangegeven tijdens het persoonlijk onderhoud:

"(...)"

Het klopt dat verzoeker geantwoord heeft dat hij zich goed voelde in het begin van het persoonlijk onderhoud maar het CGVS weet goed genoeg dat het niet evident is voor een verzoeker van internationale bescherming om zich bloot te geven in het begin van het persoonlijk onderhoud bij een Protection Officer die ze nog nooit hebben ontmoet.

Het feit dat de raadsman van verzoeker reeds voor het persoonlijk onderhoud op de hoogte was en contact opnam met het opvangcentrum toont aan dat verzoeker reeds lange tijd nood heeft aan psychologische begeleiding. (zie het stuk 3)

Tot op vandaag staat verzoeker op de wachtlijst om een afspraak te krijgen bij de psycholoog. Dit omwille van de grote werklast en het tekort aan personeel in het opvangcentrum waar hij verblijft.

Dit kan niet aan de verzoeker verweten worden.

Het CGVS is dan ook onbetwistbaar op de hoogte van zijn psychologische noden.

Zijn psychologische problemen worden niet in aanmerking genomen bij het bepalen van de kwetsbaarheid van de verzoeker, noch in de procedure, noch in het kader van de beoordeling van vluchtelingenstatus, noch in het kader van de behoefte aan subsidiaire bescherming.

Dit is een ernstige schending van de zorgvuldigheidsverplichting!

Verzoeker heeft ontegensprekelijk een kwetsbaar profiel. Verzoeker is gegriefd dat het CGVS geen rekening heeft gehouden met zijn kwetsbaarheid.

Psychische kwetsbaarheid kan er immers toe leiden dat iemand bij terugkeer naar diens land van herkomst een onmenselijke en vernederende behandeling moet ondergaan.

In België beschikt hij over de nodige en kwalitatieve psychologische begeleiding, die ze in Irak niet kunnen voorzien.

Verzoeker kan aldus voor zijn psychische klachten niet op dezelfde of gelijkaardige manier worden ondersteund in Irak, als in België. Hem in die omstandigheden terugsturen naar Irak zou ongetwijfeld een onmenselijke en vernederende behandeling uitmaken in de zin van artikel 3 EVRM en het artikel 4 van het Handvest!

Het artikel 3 van het E.V.R.M, bepaalt:

"(...)"

Het art. 4 van het Handvest betreffende de grondrechten van de Europese Unie bepaalt:

"(...)"

Verweerster houdt geen enkele rekening met zijn psychisch lijden. Hem overdragen aan Irak waar hij terecht komt in erbarmelijke omstandigheden zonder kwalitatieve begeleiding maakt wel degelijk een schending uit van het artikel 3 EVRM en het artikel 4 van het Handvest betreffende de grondrechten van de Europese Unie.

Het CGVS handelt nalatig door zijn kwetsbare profiel te negeren. Terwijl een psychologisch kwetsbaar profiel een doorslaggevende reden kan zijn voor de toekenning van de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus.

Derhalve kan worden geconcludeerd dat verzoeker op grond van zijn kwetsbare profiel als vluchteling moet worden erkend.

De bestreden beslissing dient te worden hervormd, minstens vernietigd."

Vervolgens gaat verzoeker als volgt in op de motieven van de bestreden beslissing over zijn vrees voor vervolging:

"4.2.2.1. Algemeen

Het CGVS is van oordeel dat de verzoeker zijn vrees voor vervolging niet aannemelijk kan maken. Zij acht het relaas van de verzoeker niet geloofwaardig.

Het CGVS lijkt echter te vergeten dat de objectieve elementen dienen door te wegen om de geloofwaardigheid van het relaas te beoordelen (Hataway en Foster, 'The law of refugee status', 2014). De term een gegronde vrees voor vervolging bevat een objectief en een subjectief element.

Het objectieve element is doorslaggevend en leidt er toe dat de vrees moet gegronde en redelijk zijn en kunnen worden verklaard aan de hand van objectieve gegevens (Hataway en Foster, 'The law of refugee status', 2014).

Objectieve gegevens zijn onder meer:

- de algemene toestand in het land van herkomst ;*
- het lot van familieleden ;*
- het lot van andere personen in een gelijkaardige situatie.*

Het subjectieve element spitst zich toe op het gegeven dat de verzoeker, als individueel persoon, een vrees moet koesteren waarbij de persoonlijkheid, jonge leeftijd bij vertrek en de achtergrond van verzoeker bepalend zijn.

Om de geloofwaardigheid van een verzoeker te beoordelen moet een individueel onderzoek gevoerd worden waarbij de persoonlijkheid van de verzoeker in acht dient te worden genomen, o.m. de intellectuele vermogens en de leeftijd zijn van belang.

Dit volgt tevens uit artikel 48/6 § 5 Vw.

Het voordeel van de twijfel moet echter aan de verzoeker worden gegeven, wanneer zijn verklaringen consistent en waarschijnlijk zijn en niet in strijd met algemeen bekende feiten (HATAWAY en FOSTER, The law of refugee status, 2014).

Het is een tekortkoming van het CGVS om het relaas van de verzoeker af te wijzen op grond van de beoordeling dat dit niet aannemelijk zou zijn en de geleverde bewijzen aan de kant te schuiven.

Omgekeerd kan het CGVS niet bewijzen dat de verzoeker niet de waarheid spreekt. In geval van twijfel, quod non, moet eraan worden herinnerd dat het voordeel van de twijfel in het kader van een asielgeschied altijd geldt voor de verzoeker om internationale bescherming.

4.2.2.2. Aangaande de medewerkingsplicht en samenwerkingsplicht

Het CGVS beweert dat verzoeker niet zou hebben voldaan aan zijn medewerkingsplicht conform artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet. Het tegendeel is echter waar. Hieronder zet de verzoeker uiteen op welke wijze hij heeft voldaan aan zijn medewerkingsplicht en waar het CGVS gefaald heeft in haar samenwerkingsplicht.

A/ Medewerkingsplicht

Een verzoeker om internationale bescherming heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming en het is aan de verzoeker om internationale bescherming om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen zodat de asielinstanties kunnen beslissen over het verzoek om internationale bescherming. De medewerkingsplicht vereist van verzoeker dat hij de asielinstanties zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit. De asielinstanties mogen van een verzoeker om internationale bescherming correcte en coherente verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten over zijn identiteit, nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van de relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, reisroutes, reisdocumentatie en de redenen waarom u een verzoek indient.

Dat is exact wat de verzoeker heeft gedaan gedurende zijn persoonlijk onderhoud.

Verzoeker verschaftte zijn volle medewerking gedurende het persoonlijk onderhoud en beantwoordde alle vragen naar het beste van zijn vermogen.

Verzoeker gaf correcte en coherente verklaringen over zijn identiteit:

"(...)"

(NPO, p. 4)

Deze verklaringen komen overeen met zijn authentieke identiteitskaart. Deze werden ook niet in twijfel getrokken door het CGVS.

Verzoeker gaf correcte en coherente verklaringen over zijn nationaliteit:

"(...)"

(NPO, p. 4)

Deze verklaringen komen overeen met zijn authentieke identiteitskaart, waar verzoeker naar verwijst wanneer hij spreekt over wat er op de tafel ligt. Deze werden ook niet in twijfel getrokken door het CGVS.

Verzoeker gaf correcte en coherente verklaringen over zijn leeftijd:

"(...)"

(NPO, p. 4)

Deze verklaringen komen overeen met zijn authentieke identiteitskaart. Deze werden ook niet in twijfel getrokken door het CGVS.

Verzoeker gaf correcte en coherente verklaringen over zijn achtergrond:

"(...)"

(NPO, p. 4)

Deze verklaringen komen overeen met zijn authentieke identiteitskaart. Deze werden ook niet in twijfel getrokken door het CGVS.

Verzoeker gaf correcte en coherente verklaringen over zijn relevante familieleden:

"(...)"

(NPO, p. 13-14)

Deze werden ook niet in twijfel getrokken door het CGVS.

Verzoeker gaf correcte en coherente verklaringen over zijn land(en) en plaats(en) van eerder verblijf:

"(...)"

(NPO, p. 5)

En:

"(...)"

(NPO, p. 13)

Deze verklaringen komen overeen met de foto's van verzoeker in Turkije en het attest van zijn tewerkstelling. Deze werden ook niet in twijfel getrokken door het CGVS.

Verzoeker gaf correcte en coherente verklaringen over zijn eerdere verzoeken:

"(...)"

(NPO, p. 4)

Deze werden ook niet in twijfel getrokken door het CGVS.

Verzoeker gaf correcte en coherente verklaringen over zijn reisroutes, reisdocumentatie:

"(...)"

(NPO, p. 12)

Deze werden ook niet in twijfel getrokken door het CGVS.

Verzoeker gaf correcte en coherente verklaringen over de redenen waarom hij een verzoek indient. (zie verder)

Bovendien kon verzoeker waar mogelijk zijn verklaringen staven aan de hand van authentieke documenten.

Ter staving van zijn verklaringen legde verzoeker zijn originele identiteitskaart neer, een originele omslag verzonden vanuit Duitsland, twee foto's van verzoeker in Turkije en een document in verband met het restaurant van M. (...).

Wat meer kan er van verzoeker verwacht worden?

Hierbij dient in rekening te worden gebracht dat verzoeker zijn land van herkomst op minderjarige leeftijd heeft verlaten namelijk 16 jaar gedurende een zeer chaotische periode namelijk de inval van IS.

Bovendien is hij analfabeet en ging hij slechts 2 jaar naar school vanaf zijn 7 jaar. Verzoeker zijn intellectuele vermogen is dan ook beperkt.

Doch bleek uit de bereidwillige antwoorden van de verzoeker op het persoonlijk onderhoud dat hij op de hoogte is van bepaalde praktische zaken die hij dan ook spontaan ter sprake bracht.

Zo kon hij benoemen hoeveel schapen ze hadden en hoe die er uit zagen, maar uiteraard weet hij niet tot welk ras zij exact zouden behoren. (NPO, p. 8-9) Ook wist hij dat zijn vader de zieke schapen speciaal voeder gaf maar kon hij niet exact benoemen wat voor voer dit was. (NPO, p. 10) Dit zijn allemaal zaken die geen noodzakelijke info zijn voor een 16-jarige herder die louter zijn vader ondersteunt.

Toch bleef de Protection Officer aandringen op het beantwoorden van theoretische vragen die hij onmogelijk kan beantwoorden gezien zijn jonge leeftijd en opleidingsniveau.
Daar waar verzoeker dan ook niet in staat was bijkomende details te verschaffen, kon hij hier op een geloofwaardige wijze onderbouwen waarom hij van deze informatie niet op de hoogte kon zijn.
De motivatie van verweerster dat verzoeker niet zou hebben voldaan aan zijn medewerkingsplicht is dan ook niet ernstig te noemen.

Verzoeker heeft ten volle zijn medewerking verleend naar het beste van zijn vermogens. Verweerster heeft geen rekening gehouden met zijn persoonlijke omstandigheden.

B/ Samenwerkingsplicht

De medewerkingsplicht van de verzoeker neemt niet weg dat het CGVS voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Daarbij dient het Handvest van het Persoonlijk Onderhoud gerespecteerd te worden door de Protection Officer die het persoonlijk onderhoud afneemt.

Het persoonlijk onderhoud van de verzoeker werd uitgevoerd door de Protection Officer 'K. (...)' die berucht is vanwege haar vijandige, onbeleefde, denigrerende en respectloze wijze van ondervraging.

Ze aarzelt niet om de verzoeker regelmatig te onderbreken, sarcastische opmerkingen te maken en openlijk te spotten met de antwoorden van de verzoeker.

Nochtans dient het persoonlijk onderhoud te verlopen op onpartijdige, loyale en respectvolle wijze:

- "(...)"

(zie het Handvest van het Persoonlijk Onderhoud, p. 9)

De verzoeker werd niet met respect behandeld maar bespot door de Protection Officer.

De toon en het taalgebruik werden niet aangepast aan de leeftijd waarop verzoeker zijn land van herkomst heeft verlaten en zijn gebrek aan schoolopleiding.

De verzoeker en zijn advocaat vonden de Protection Officer partijdig, discriminerend, respectloos en onprofessioneel.

De Protection Officer toonde geen greintje empathie.

Bovendien staat deze Protection Officer ook gekend om haar onzorgvuldige en onvolledige notities.

Nochtans dienen de vragen onpartijdig te zijn, nauwkeurig en net als de antwoorden volledig te worden vertaald en genoteerd:

- "(...)"

(zie het Handvest van het Persoonlijk Onderhoud, p. 11)

Er ontbreken geregeld woorden en/of gehele zinnen zowel van verzoeker als haarzelf.

Door onvolledig te noteren werden alle emoties van de verzoeker weggelaten.

Vaak gaf verzoeker antwoord in volledige zinnen, daar waar de Protection Officer slechts enkele woorden hiervan noteerde.

Daarnaast heeft de Protection Officer nagelaten de notities zelf na te lezen op schrijf- en of typfouten, die talrijk aanwezig zijn en staat het bol van de afkortingen. Hierdoor wordt het zelfstandig lezen en vertalen ervan voor de verzoeker bemoeilijkt.

Er werd bij de vraagstelling ook onvoldoende rekening gehouden met de jonge leeftijd waar verzoeker zijn land van herkomst heeft verlaten en zijn gebrek aan schoolopleiding.

Nochtans dienen de gespreksmethoden efficiënt te zijn en moet het taalgebruik aangepast worden aan de ontvanger en aan de context:

- "(...)"

(zie het Handvest van het Persoonlijk Onderhoud, p. 11-12)

En:

- "(...)"

(zie het Handvest van het Persoonlijk Onderhoud, p. 12)

Het was vaak niet duidelijk voor de verzoeker wat de Protection Officer van hem verwachtte.

De verzoeker werd meermaals onderbroken door de Protection Officer.

Er werden vaak meerdere vragen tegelijk gesteld.

De Protection Officer toonde regelmatig haar afkeur bij het stellen van follow-up vragen.

De advocaat die aanwezig was tijdens het persoonlijk onderhoud maakte dan ook de volgende opmerkingen op het einde:

"(...)"

(NPO, p. 20)

Ook hier wordt weer pijnlijk duidelijk hoe gebrekkig de Protection Officer de verklaringen noteert qua typfouten, zinsbouw, etc.

De verzoeker heeft zijn ongenoegen met het verloop van het persoonlijk onderhoud ook als opmerking geformuleerd na het ontvangen van de notities van het persoonlijk onderhoud:

"(...)"

Er is dan ook geen zorgvuldig onderzoek gevoerd door het CGVS aangezien het persoonlijk onderhoud van verzoeker niet correct is verlopen. Verzoeker is tot het uiterste gegaan in zijn medewerkingsplicht en heeft alle vragen naar het beste van zijn vermogen beantwoord daar waar de Protection Officer als vertegenwoordiger van het CGVS hem nog geen minimum aan respect kon tonen.

4.2.2.3. Aangaande de beweerdte ongeloofwaardigheden

A/ Regio van afkomst

Verzoeker is afkomstig uit Qasr Sarij doch het CGVS hecht hier geen geloof aan.

Het CGVS poneert het alsof de verzoeker zich volledig zou vergist hebben van provincie. Niets is minder waar. Mosul stad ligt in provincie Ninewa. Ninewa is de naam van de oude stad aan de oostelijke oever van de rivier de Tigris. De termen worden dan ook door elkaar gebruikt.

Verzoeker was correct bij het benoemen van het district wat zijn geloofwaardigheid onderstreept.

Wat betreft de omliggende dorpen moet opnieuw benadrukt worden dat verzoeker zeer jong was toen hij in zijn dorp van herkomst woonde en hij nooit zijn dorp had verlaten.

Als Koerden hadden zij veel problemen met de Arabieren dus het was veiliger om in het dorp te blijven.

Ayadiyah is toevallig een van de weinige dorpen waar verzoeker kennis van heeft en is op ongeveer 45 minuten / 1 uur lopen van zijn dorp. Verzoeker is hier zelf nog nooit geweest en kan dan ook niet weten of er nog andere dorpen zijn onderweg. Hij heeft deze kennis louter van te horen vertellen van andere dorpelingen. Hij kan niet kiezen over welke dorpen hij nog kennis over heeft en over welke dorpen hij geen kennis heeft. Zo kon hij ook andere dorpen benoemen zoals Birka, Quta Nouka en Moasker Kaski.

De verzoeker kon in tegenstelling tot wat het CGVS beweert, correct benoemen dat Ayadiyah en Tel Afar ten zuiden liggen van zijn dorp. (NPO p. 6)

Het CGVS is niet ernstig bij het in twijfel trekken van de regio van herkomst van verzoeker.

Verzoeker heeft geen enkele reden om hierover te liegen en legde uitgebreide verklaringen af die in lijn liggen met wat mag verwacht worden van een verzoeker om internationale bescherming die zijn land van herkomst verliet op 16-jarige leeftijd zonder enige schoolse opleiding te hebben mogen genieten.

B/ Dagbesteding als herder

Verzoeker ging slechts twee jaar naar school en hielp vervolgens zijn vader bij het zorgen voor de lammetjes. Het CGVS hecht hier geen geloof aan.

Nochtans gaf verzoeker uitgebreide verklaringen over het verzorgen van schapen.

Toen verzoeker met de dieren begon te werken was hij inderdaad nog jong omdat hij een jaar of 8 was.

Toen hij opgroeide tussen 11 en 16 jaar, ging hij naar de velden met de dieren en zorgde hij voor de lammetjes.

Zowel verzoeker als zijn vader hadden dezelfde handicap maar met twee was het makkelijker om voor de dieren te zorgen dan alleen. Dit is niet meer dan logisch.

Verzoeker kan logisch verklaren waarom hij bepaalde details niet kent. Zo was het zijn vader die bepaalde taken op zich nam.

Zoals hierboven reeds besproken gaf de verzoeker uitgebreide antwoorden wat betreft de praktische kanten van zijn dagbesteding als herder.

Echter waar de Protection Officer bleef doorvragen voor theoretische en academische kennis moest verzoeker inderdaad het antwoord schuldig blijven.

Is dit verrassend voor iemand die slechts tot zijn 16 jaar deze taken heeft uitgevoerd en hier bovendien geen enkele opleiding over heeft genoten?

Het CGVS is niet ernstig bij het in twijfel trekken van de dagbesteding van de verzoeker.

C/ Gebrek aan contact met familie

Verzoeker is zijn familie kwijtgeraakt op het ogenblik dat IS zijn dorp is binnengevallen. Het CGVS hecht hier geen geloof aan.

Nochtans is het niet meer dan logisch dat verzoeker weinig kan vertellen over hoe de situatie er in het dorp exact aan toe ging. Verzoeker was namelijk in de velden samen met zijn buurjongen toen ze het lawaai konden horen. Zij waren daarop samen terug vertrokken naar het dorp waarbij zij aan de rand van het dorp eerst het huis van zijn buurjongen passeren. Verzoeker is dus niet verder het dorp ingegaan en heeft zijn familie nooit meer gezien.

Verzoeker zijn verklaringen zijn geloofwaardig.

Bovendien gelooft het CGVS niet dat verzoeker geen contact meer zou hebben gehad met zijn familie.

Uiteraard kan verzoeker geen negatief bewijs leveren.

*Wel staat vast dat verzoeker tot op vandaag op zoek is naar zijn familie. Zo heeft hij hiervoor het Rode Kruis gecontacteerd en vroeg hij aan de Protection Officer tijdens het persoonlijk onderhoud of het CGVS in staat is hem te helpen zijn familie terug te vinden.
Het CGVS is niet ernstig bij het in twijfel trekken van het gebrek aan contact met de familie van verzoeker.*

D/ Verblijf in Turkije

Verzoeker heeft uitgebreide verklaringen afgelegd over zijn verblijf in Turkije doch eht CGVS hecht hier geen geloof aan.

Nochtans kon hij dit zelfs onderbouwen met foto's en documenten.

Er wordt geen enkele rekening gehouden met de jonge leeftijd waarop verzoeker naar Turkije is gegaan, zijn illegaal verblijf daar en het feit dat hij slachtoffer werd van uitbuiting.

Het CGVS is niet ernstig bij het in twijfel trekken van zijn verblijf in Turkije."

Nopens de subsidiaire bescherming voert verzoeker in het algemeen aan dat zelfs indien er twijfels bestaan over bepaalde aspecten van een asielrelaas, het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) niet vrijgesteld is van haar opdracht om het risico op ernstige schade te beoordelen dat voortvloeit uit de elementen waarover geen twijfel bestaat en dat zijn specifiek profiel hierbij in rekening moet worden gebracht.

Daarna betoogt hij als volgt over zijn regio van herkomst:

"Verzoeker is afkomstig van Qasr Sarij, Telafar, Ninewa.

Hij legt hier weldegelijk geloofwaardige verklaringen over af en kon dit onderbouwen aan de hand van zijn authentieke identiteitskaart.

Het CGVS poneert het alsof de verzoeker zich volledig zou vergist hebben van provincie. Niets is minder waar. Mosul stad ligt in provincie Ninewa. Ninewa is de naam van de oude stad aan de oostelijke oever van de rivier de Tigris. De termen worden dan ook door elkaar gebruikt.

Verzoeker was correct bij het benoemen van het district wat zijn geloofwaardigheid onderstreept.

Wat betreft de omliggende dorpen moet opnieuw benadrukt worden dat verzoeker zeer jong was toen hij in zijn dorp van herkomst woonde en hij nooit zijn dorp had verlaten.

Als Koerden hadden zij veel problemen met de Arabieren dus het was veiliger om in het dorp te blijven.

Ayadiyah is toevallig een van de weinige dorpen waar verzoeker kennis van heeft en is op ongeveer 45 minuten / 1 uur lopen van zijn dorp. Verzoeker is hier zelf nog nooit geweest en kan dan ook niet weten of er nog andere dorpen zijn onderweg. Hij heeft deze kennis louter van te horen vertellen van andere dorpelingen. Hij kan niet kiezen over welke dorpen hij nog kennis over heeft en over welke dorpen hij geen kennis heeft. Zo kon hij ook andere dorpen benoemen zoals Birka, Quta Nouka en Moasker Kaski.

De verzoeker kon in tegenstelling tot wat het CGVS beweert, correct benoemen dat Ayadiyah en Tel Afar ten zuiden liggen van zijn dorp. (NPO p. 6)

Het CGVS is niet ernstig bij het in twijfel trekken van de regio van herkomst van verzoeker.

Verzoeker heeft geen enkele reden om hierover te liegen en legde uitgebreide verklaringen af die in lijn liggen met wat mag verwacht worden van een verzoeker om internationale bescherming die zijn land van herkomst verliet op 16-jarige leeftijd zonder enige schoolse opleiding te hebben mogen genieten.

IS is tot op vandaag actief in de regio van verzoeker, zo blijkt uit het meest recente COI rapport over Irak dd. 23/02/2022 (beschikbaar via https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/euaa_coi_report_iraq_security_situation_20220223.pdf):

"(...)"

(Zie COI p. 32)

Bovendien is Turkije ook actief militaire operaties aan het uitvoeren in de regio van herkomst van verzoeker tegen de Koerden, zo blijkt uit het meest recente COI rapport over Irak dd. 23/02/2022 (beschikbaar via https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/euaa_coi_report_iraq_security_situation_20220223.pdf):

"(...)"

(Zie COI p. 167)"

2.2. Stukken

Als bijlage aan het verzoekschrift wordt een mail van verzoekers advocaat met een vraag om psychologische bijstand (stuk 2) als nieuw stavingstuk gevoegd.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bewijslast

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU) en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2013/32/EU), en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte beoordeling van feiten en omstandigheden in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden voor de toekenning van internationale bescherming, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet (zie: HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, naast de door de verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit, alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

2.3.2. Ontvankelijkheid van het middel

2.3.2.1. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid “een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”. Onder “middel” wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen voert verzoeker de schending aan van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, doch geeft hij niet de minste toelichting over de wijze waarop hij dit artikel geschonden acht.

2.3.2.2. In de mate dat verzoeker aanvoert dat artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 en artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie worden geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de adjunct-commissaris in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

2.3.2.3. Het enig middel is, wat dit betreft, niet-ontvankelijk.

2.3.3. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat hij niet heeft voldaan aan de op hem rustende plicht tot medewerking, nu er geen geloof kan worden gehecht aan zijn beweerde regio van herkomst in Irak en aan zijn profiel als herder. De adjunct-commissaris overweegt hierbij dat (i) verzoeker niet in staat was om enige geografische kennis tentoon te spreiden, dat (ii) ook verzoekers overige algemene kennis te wensen over liet, dat (iii) verzoeker bijzonder weinig wist te vertellen over de verzorging van de schapen, dat (iv) verzoekers verklaringen over het moment dat hij zijn dorp diende te verlaten zeer beperkt zijn, dat (v) verzoeker niet meer toelichting kan geven over wat zijn vriend H., met wie hij samen het dorp verliet, geprobeerd heeft om zijn ouders op te sporen en niet eens over zijn contactgegevens beschikte, dat (vi) verzoeker op geen enkele manier geïnformeerd heeft naar de stand van zaken in zijn (beweerde voormalige) dorp alvorens gewoon naar Europa door te reizen en dat (vii) de door verzoeker neergelegde documenten deze appreciatie niet wijzigen. Omwille van de ongeloofwaardigheid van verzoekers beweerde regio van herkomst in Irak, hecht de adjunct-commissaris evenmin enig geloof aan verzoekers asielrelaas, dat er onlosmakelijk mee verbonden is. Aangaande de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet oordeelt de adjunct-commissaris dat verzoeker niet kan volstaan met een loutere verwijzing naar zijn Iraakse nationaliteit, doch enig verband met zijn persoon aannemelijk moet maken en dat indien verzoeker het CGVS niet duidelijk maakt waar en onder welke omstandigheden hij gedurende de laatste jaren voor zijn komst naar België werkelijk heeft verbleven en hij geen correct zicht biedt op zijn werkelijke achtergrond en leefsituatie, hij evenmin de door hem aangehaalde nood aan bescherming aannemelijk maakt. Al deze vaststellingen en overwegingen worden in de bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van

bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de uiteenzetting van het middel dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (cf. RvS 21 maart 2007, nr. 169.217).

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.3.4. Beoordeling van de bijzondere procedurele noden

In de bestreden beslissing wordt vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in hoofde van verzoeker kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt, zodat in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze kan worden aangenomen dat verzoekers rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat verzoeker kan voldoen aan zijn verplichtingen. Daarbij wordt als volgt overwogen:

“U werd bij aanvang van het gehoor de vraag gesteld of er medische, psychologische of andere redenen waren die het goede verloop van het gehoor zouden kunnen belemmeren. U stelde dat u zich goed voelde (CGVS p.2). Op het einde van het persoonlijk onderhoud merkte uw advocaat op dat u reeds meerdere keren om psychologische begeleiding gevraagd zou hebben, maar zonder resultaat (CGVS p.20). Het is pas op dat moment dat ook u aanhaalde dat u behoefte heeft aan psychologische bijstand en dat u niet goed slaapt en huilt omdat u uw familie mist (CGVS p.20). U legt geen documenten neer die uw psychologische toestand attesteren. Het CGVS erkent dat de asielprocedure op zich tot stress kan leiden. Er kan echter wel verondersteld worden dat, moest uw psychologische toestand zo ernstig verstoord zijn, dat u wel spontaan bij aanvang van het gehoor hier een opmerking over geformuleerd zou hebben. Ook bij de Dienst Vreemdelingenzaken repte u met geen woord over psychologische problemen. U werd er nochtans uitdrukkelijk gevraagd of er omstandigheden of elementen zijn die het vertellen van uw verhaal of het deelnemen aan de procedure internationale bescherming kunnen bemoeilijken. U ontkende uitdrukkelijk (zie vragenlijst ‘bijzondere procedurele noden’ DVZ in administratief dossier).”

Verzoeker stelt ernstig gegriefd te zijn door deze beoordeling nu het onbetwistbaar vaststaat dat hij een kwetsbaar profiel heeft. Hij wijst er daarbij op dat hij reeds lang vragende partij is voor psychologische begeleiding, zoals hij ook had aangegeven tijdens het persoonlijk onderhoud, en dat hij op een wachtlijst staat om een afspraak te krijgen bij de psycholoog. Ter staving van zijn psychologische noden voegt hij bij zijn verzoekschrift een mail van zijn advocaat met een vraag om psychologische bijstand (stukkenbundel verzoeker, stuk 2). Uit deze email kan blijken dat verzoekers advocaat aan een medewerker van het opvangcentrum vraagt of deze kan bevestigen dat verzoeker meerdere malen tevergeefs om psychologische hulp heeft gevraagd en dat verzoeker op een wachtlijst staat. Er blijkt evenwel niet dat op deze mail (bevestigend) geantwoord werd. Hoe dan ook blijkt uit de loutere vraag om psychologische hulp of uit het gegeven dat verzoeker op een wachtlijst zou staan, wat in dezen dus zelfs niet aangetoond wordt, niet dat verzoeker kwetsbaar is en daadwerkelijk psychologische hulp nodig heeft, laat staan dat er in zijn hoofde omstandigheden of elementen zijn die het vertellen van zijn verhaal of het deelnemen aan de procedure tot het bekomen van internationale bescherming kunnen bemoeilijken. Ook uit de notities van het persoonlijk onderhoud kan niet blijken dat verzoeker niet in staat was om te worden gehoord en daarbij coherente en consistente verklaringen af te leggen. Verzoeker laat overigens na *in concreto* toe te lichten welke bijzondere procedurele noden hij *in casu* zou hebben (gehad) en op welke wijze de toekenning van welbepaalde specifieke steunmaatregelen tot een andere beslissing had kunnen leiden dan de thans bestreden beslissing. Evenmin licht verzoeker *in concreto* toe op welke wijze hiermee diende rekening te worden gehouden bij de beoordeling van zijn verklaringen.

Aldus slaagt verzoeker er niet in de hierboven aangehaalde motieven van de bestreden beslissing te weerleggen of te ontcrachten en toont hij niet aan dat hij bijzondere procedurele noden heeft en dat hem passende steun diende te worden verleend tijdens de procedure.

2.3.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

De nood aan bescherming geboden door artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet moet getoetst worden ten aanzien van het land of de landen van de nationaliteit van de verzoekende partij of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats. Deze vereiste vloeit voort uit de noodzaak om te beoordelen indien de

verzoekende partij de bescherming van dit land niet kan invoeren of indien zij geldige redenen aanvoert om te weigeren er zich op te beroepen.

Het komt allereerst de verzoeker om internationale bescherming toe de nodige informatie te verschaffen om over te kunnen gaan tot het onderzoek van zijn aanvraag, eveneens vanuit de invalshoek van de bepaling van het land dat geacht wordt bescherming te bieden, alsook, gelet op de regionale verschillen omtrent de veiligheidssituatie, van de bepaling van de werkelijke streek van herkomst. Zijn juridische en materiële situatie kan dit echter moeilijk maken. Omwille van deze moeilijkheid om een sluitend bewijs voor te leggen, zal de asielzoeker desgevallend zijn nationaliteit en zijn werkelijke streek van herkomst moeten aannemelijk maken louter op basis van zijn verklaringen, eventueel onderbouwd door andere stukken die aanwijzingen van zijn nationaliteit(en) en herkomst zijn of, in het geval van een staatloze, van het land van zijn gewone verblijfplaats.

Het komt de verwerende partij toe te beoordelen of uit deze verklaringen redelijkerwijs kan worden afgeleid dat de verzoeker om internationale bescherming de nationaliteit en zijn werkelijke streek van herkomst voldoende aantoonst. Indien zij van oordeel is dat dit niet het geval is en dat het onderzoek van de aanvraag ten aanzien van een ander land of een andere regio dient te gebeuren, komt het haar toe dit land of deze regio te bepalen door de overwegingen in rechte en/of in feite die haar tot een dergelijke conclusie leiden adequaat uiteen te zetten. Indien de verwerende partij van oordeel is dat dit land of deze regio niet kan worden bepaald, omwille van de houding van de asielzoeker of om elke andere reden, en ze dus onmogelijk kan overgaan tot een onderzoek van de gegrondheid van het verzoek om internationale bescherming, is het eveneens haar plicht om de redenen die haar tot een dergelijke conclusie leiden, adequaat uiteen te zetten.

Bij de beoordeling van deze redenen houdt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) bij de uitoefening van zijn bevoegdheid in volle rechtsmacht rekening met het aangehouden profiel van de verzoekende partij. De Raad onderzoekt, naast de vraag of deze redenen feitelijk juist zijn en steun vinden in hetgeen waarop hij in rechte vermag acht te slaan, of deze correct zijn beoordeeld door de verwerende partij en of hij op grond daarvan en al naargelang het geval, al dan niet aangevuld met de voor de besluitvorming relevante gegevens waarop hij in het raam van de uitoefening van zijn bevoegdheid in volle rechtsmacht in rechte vermag acht te slaan, kan beslissen. De beoordeling van de feitelijke kennis geschiedt *in concreto*. In de eerste plaats wordt rekening gehouden met de kennis ter zake in hoofde van de verzoekende partij van feitelijke gegevens die behoren tot haar onmiddellijke leefomgeving. Naargelang de aard van het voorgehouden profiel, kan ook rekening worden gehouden met de feitelijke kennis van de ruimere leefomgeving, waarbij deze kennis in hoofde van de verzoekende partij daarbij uiteraard minder doorslaggevend is en er alleszins niet toe kan leiden dat de onwetendheid inzake feitelijke gegevens binnen de onmiddellijke leefomgeving die de beoordeling het meest bepalen, buiten beschouwing wordt gelaten.

In casu dient te worden vastgesteld dat verzoeker voorhoudt in het jaar 1998 geboren te zijn in het dorp Qasaridj, in de provincie Mosul, en er heel zijn leven te hebben gewoond tot aan zijn vertrek uit Irak in 2014 (administratief dossier (hierna: adm. doss.), stuk 8, map 'DVZ', verklaring DVZ; stuk 5, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 4-5). Er kan van verzoeker dan ook worden verwacht dat hij de kennis heeft waaruit kan blijken dat hij aldaar opgegroeid is en 16 jaar heeft gewoond. Voorts verklaarde verzoeker een herder te zijn die analfabeet is en tot het tweede jaar naar school is gegaan (adm. doss., stuk 8, map 'DVZ', verklaring DVZ, punt 11 en 12; stuk 5, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 8). Er wordt van verzoeker niet verwacht dat hij over een bijzonder gedetailleerde kennis beschikt over de geografische, de (socio-) politieke aspecten en de veiligheidssituatie van Irak, maar wel dat zijn kennis overeenstemt met wat kan verwacht worden van iemand met zijn profiel. Bijgevolg kan worden aangenomen dat verzoeker over afdoende kennis beschikt over zijn beweerde streek van afkomst en dat hij middels coherente verklaringen kan aantonen dat hij er zijn hele leven verbleven heeft.

De Raad treedt de adjunct-commissaris bij waar deze op uitgebreide wijze motiveert dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt daadwerkelijk afkomstig te zijn uit Qasr Sarij en de plaatsen waar hij erna verbleven heeft.

Zo bleek verzoeker niet in staat om enige geografische kennis tentoon te spreiden. De adjunct-commissaris maakte wat dit betreft de volgende overwegingen:

"U verklaarde afkomstig te zijn uit een klein dorpje Qasr Sarij genaamd. U werd gevraagd dit te situeren in Irak. U haalde aan dat het dorp tot Zummar behoort, district Telafar en provincie Mosul (CGVS p.5). De

gegevens die u verstrekt zijn niet correct. Qasr Sarij behoort tot het subdistrict Ayadiyah, district Telafar en provincie Ninewa (zie infomap). Het CGVS kan nog enig begrip opbrengen voor uw gebrekkige kennis aangaande het subdistrict waartoe uw beweerde dorp behoort. Het is echter wel zeer merkwaardig dat, wanneer er naar dorpen in de buurt van Qasr Sarij werd gevraagd, u het dorp Ayadiyah aanhaalt. Om in het dorp Ayadiyah te raken, dat officieel Qasabat Ayadiyah heeft, moet men Qubuq passeren, ook dit vermeldde u niet spontaan tijdens het persoonlijk onderhoud (CGVS p.6, p.7). Bovendien ligt Ayadiyah in vergelijking met de andere dorpen behoorlijk ver. Dat u dan dit dorp vernoemt wanneer er gevraagd wordt naar de omliggende dorpen van Qasr Sarij doet vermoeden dat u niet van Qasr Sarij afkomstig bent. U had het verder nog over Moasker Kaski en Qutta Nouk, dorpen die niet terug te vinden zijn op de kaart. Enkel Birka was te vinden (CGVS p.6, infomap). Op basis van de kaarten opgesteld door het IOM, dat nauwgezet de bewegingen van de IDP's (internal displaced people) gemonitord heeft, blijkt dat in de directe omgeving van Qasr Sarij de dorpen Karash 1,2 en 3 liggen. Gul Mohammed, Fakerok situeren zich eveneens in de buurt, net als Tel Hokna dat direct ten oosten ligt van het dorp (zie infomap). U vermeldde geen enkel van deze dorpen. U werd gevraagd of u Tel Hokna kende, u dacht dat u er al eens van gehoord had. U wist het niet zeker (CGVS p.7). Tel Hokna ligt op 4.2 km ten oosten van uw dorp en is gesitueerd aan de enige grote weg in de buurt (zie infomap). U situeerde op deze plaats het dorp Qutta Nouk (CGVS p.5). U stelde voorts dat er tussen uw dorp en Zummar het dorp Tel Qasr liggen, ook dit is niet in overeenstemming met de informatie die op de kaarten terug te vinden is (CGVS p.6, zie infomap). Enkel Tel Hokna, Karyat Mafri en Tal Mus liggen op de weg van uw dorp naar Zummar. U verklaarde voorts dat u in een vlak landschap woonde. Het dorp bevond zich wel aan de voet van een berg, die volgens u, Qasr Sarij heette. U verklaarde dat de berg tussen Ayadiyah en Tel Afar lag. Uit de kaartgegevens kan er echter afgeleid worden dat de berg zich ten noorden van uw dorp bevindt, terwijl Ayadiyah en Tel Afar ten zuiden liggen (CGVS p.7, infomap)."

Verzoeker betwist dat hij zich volledig vergist zou hebben van provincie en stelt dat Mosul stad in de provincie Ninewa ligt en dat Ninewa de naam is van de oude stad aan de oostelijke oever van de rivier de Tigris zodat de termen door elkaar worden gebruikt. Hij beperkt zich evenwel tot een loutere bewering die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs. Hoe dan ook, zelfs indien Ninewa de naam is van de oude stad aan de oostelijke oever van de Tigris, dan nog kan dit niet verschonen dat verzoeker de naam Mosul – en niet Ninewa – opgaf wanneer hem gevraagd werd in welke provincie zijn dorp gelegen is. De Raad ziet niet in – en verzoeker licht niet toe – hoe de loutere omstandigheid dat er in de provincie Ninewa ook een stad zou liggen die Mosul heet en dat deze stad ook soms Ninewa wordt genoemd dit kan verklaren. Voorts doet het loutere gegeven dat verzoeker wel correct was bij het benoemen van het district waarin zijn dorp zou zijn gelegen geen afbreuk aan de overige vaststellingen die hierboven worden aangehaald. De naam van dit district kan overigens eenvoudig worden ingestudeerd.

Verzoeker benadrukt voorts dat hij zeer jong was toen hij in zijn dorp van herkomst woonde en dat hij zijn dorp nooit had verlaten. Dat hij zijn dorp nooit verlaten had, is opnieuw een loutere bewering die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs en die bovendien klemmt met zijn verklaring dat hij een keer naar Zummar geweest was toen hij nog jong was (adm. doss., stuk 5, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 6). Hoe dan ook verklaart dit niet dat verzoeker dan weer wel in staat was om andere (verdere) dorpen in de buurt van zijn dorp op te noemen en dat hij foutief aangaf dat het dorp Tel Qasr tussen zijn dorp en Zummar ligt. Verzoeker voert voorts terecht aan dat hij correct kon benoemen dat Ayadiyah en Tel Afar ten zuiden liggen van zijn dorp, maar deze mogelijks ingestudeerde en weinig overtuigend aangereikte kennis contrasteert danig met de vaststelling in de bestreden beslissing dat de berg Qasr Sarij tussen Ayadiyah en Tel Afar lag, terwijl uit de objectieve informatie in het administratief dossier blijkt dat deze berg zich ten noorden van zijn dorp bevindt en Ayadiyah en Tel Afar ten zuiden liggen.

Door ten slotte nog te opperen dat hij geen enkele reden heeft om over zijn regio van herkomst te liegen, doet verzoeker niet de minste afbreuk aan de hierboven aangehaalde vaststellingen, die pertinent en terecht zijn en steun vinden in het administratief dossier. Ten slotte kan ook verzoekers leeftijd en gebrek aan scholing zijn onvermogen om correcte geografische informatie te geven over zijn regio van herkomst niet verschonen.

Aldus slaagt verzoeker er niet in de hierboven aangehaalde motieven van de bestreden beslissing te weerleggen of te ontkrachten.

Voorts kan worden opgemerkt dat verzoeker het volgende in de bestreden beslissing opgenomen motief volledig ongemoeid laat:

“Ook uw overige algemene kennis liet verder te wensen over. U werd eveneens gevraagd naar de verschillende etnische groeperingen die in de regio aanwezig waren. U wist enkel van het bestaan van de Koerden en de Arabieren af. U verklaarde dat er geen andere etnische groepen woonden in de regio. U stelde dat de Koerden vooral problemen hadden met de Arabieren van Telafar. Daar Telafar toch overwegend door Turkmenen bevolkt wordt is het merkwaardig dat u deze niet vernoemd (CGVS p.8, zie infomap).”

Dit motief vindt steun in het administratief dossier, is pertinent en terecht en wordt, daar het door verzoeker volledig ongemoeid wordt gelaten, door de Raad overgenomen.

Daarbij komt dat de adjunct-commissaris wat betreft de inval van Islamitische Staat (IS) in het dorp waarvan verzoeker beweert afkomstig te zijn de volgende bedenkingen uit:

“U werd gevraagd om gedetailleerd en uitgebreid te vertellen wat er die dag gebeurde. U kwam niet verder dan meermaals te zeggen dat er paniek en chaos was en dat de mensen schreeuwden (CGVS p.10). Aangezien dit een gebeurtenis is die toch een enorme impact moet gehad hebben op uw leven, kan er verwacht worden dat u hier op meer doorleefde manier over zou kunnen vertellen. Uit uw verklaringen blijkt dat IS nog niet in het dorp was. U had er geen idee van in welke dorpen ze wel al waren of van welke kant ze oprukten naar uw dorp (CGVS p.11). U verklaarde dat Mosul al wel gevallen was, van Sinjar wist u het niet, om uiteindelijk te besluiten dat ook deze stad reeds gevallen was (CGVS p.11). U dacht dat IS uit de richting van Zummar kwam. U wist niet of Zummar reeds in handen van IS gevallen was. U wist met andere woorden zeer weinig te vertellen over dit element van uw relaas (CGVS p.11). U kon voorts geen enkele naam van een dorp of stad geven op weg van uw dorp naar Turkije (CGVS p.12, p.13). Ook de namen van de plaatsten waar u de grens met Syrië of de grens met Turkije, een plaats waar u toch twee nachten gebleven was, zou zijn overgestoken, kon u niet aangeven (CGVS p.13). Uw verklaringen over het moment dat u het dorp diende te verlaten zijn zeer beperkt hetgeen de geloofwaardigheid ervan ondermijnt.”

Verzoeker betoogt dat hij samen met zijn buurjongen in de velden was toen ze het lawaai konden horen, dat zij *“daarop samen terug vertrokken naar het dorp waarbij zij aan de rand van het dorp eerst het huis van zijn buurjongen passeren”* en dat hij dus niet verder het dorp is ingegaan en zijn familie nooit meer gezien heeft. Dit kan evenwel niet verklaren noch verschonen dat hij geen enkel idee had in welke dorpen IS toen al was of van welke kant IS oprukte naar zijn dorp, laat staan dat dit zou kunnen verklaren of verschonen dat hij geen enkele naam kon geven van een dorp of stad op de weg van zijn dorp naar Turkije of van de plaatsten waar hij de grens met Syrië of de grens met Turkije zou zijn overgestoken. Ook de loutere omstandigheid dat hij nog jong was toen dit alles gebeurde, kan niet verschonen dat hij niet op een meer doorleefde manier kan vertellen over de dag dat hij uit het door hem beweerde dorp van herkomst zou zijn weggevlucht, terwijl deze gebeurtenis toch een manifeste afwijking vormt op de alledaagsheid en van determinerende invloed was op zijn verdere leven.

Ook wat betreft verzoekers vlucht uit het dorp waarvan hij beweert afkomstig te zijn naar Turkije en verzoekers pogingen nadien om zijn familie terug te vinden, uit de adjunct-commissaris bedenkingen:

“Uit uw verklaringen blijkt dat u op het moment dat er paniek uitbrak in het dorp bij de schapen was samen met uw buurjongen, He. (...). U stapte in de auto van H. (...), de vader van He. (...), en verliet op die manier het dorp. Uit uw verklaringen blijkt dat uw huis op een kwartier wandelafstand van het huis van dat van H. (...) lag. U bent niet meer langs huis gegaan om na te gaan of uw familie er nog was. Uw ouders, broers of zussen heeft u sindsdien niet meer gezien of gehoord (CGVS p.10). Ook hier kan u niet overtuigen. U heeft het dorp samen met H. (...) en zijn gezin verlaten. Klaarblijkelijk was H. (...) een goede vriend van uw vader en kenden ze elkaar al heel lang. Jullie hadden veel contact met het gezin van H. (...) (CGVS p.10). Hij bracht voor uw vader bepaalde administratieve zaken in orde (CGVS p.10). Daar u samen met H. (...) het dorp verliet, kan er aangenomen worden dat deze toch iets zou ondernomen hebben om u terug te verenigen met uw familie. Jullie beide families waren immers goed bevriend. U had er geen idee van wat H. (...) in het werk heeft gesteld om uw ouders terug te vinden (CGVS p.3, p.15). Reeds vier maanden nadat u en H. (...) aankwamen in Turkije, verliet deze laatste het land om naar Europa te gaan. U werd achtgelaten bij M. (...). Sinds zijn vertrek naar Europa heeft u geen contact meer gehad met H. (...). U had zijn contactgegevens niet. U had ze nooit gehad, zo verklaarde u (CGVS p.15). Dit mag toch ten zeerste verbazen. H. (...) was immers de enige link die er nog was tussen u en het dorp. Voorts kan er aangenomen worden dat H. (...), ook al kon hij geen contact leggen met uw ouders, de persoon bij uitstek was om te proberen andere dorpelingen te contacteren en via die weg informatie aangaande het lot van uw ouders te weten te komen. Dat u niet meer toelichting kan geven over wat H. (...) geprobeerd heeft om uw ouders op te sporen en dat u niet eens over zijn contactgegevens beschikte, is nefast voor de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

De hele verantwoordelijkheid over u werd bij het vertrek van H. (...) in de handen van M. (...) gelegd. U noemde de man M. J. (...), dit was een bijnaam want de man heette eigenlijk M. A. (...) (CGVS p.3, opmerkingen na het gehoor). U zou gedurende zes jaar in Turkije bij M. (...) verbleven hebben. U verklaarde dat M. (...) u zou helpen om uw ouders te vinden. U kon niet toelichten wat hij nu precies in het werk zou gesteld hebben om hen op te sporen. U haalde aan dat hij bij verschillende instanties geweest was, u wist niet welke. Hij zou zijn kennissen en vrienden in Turkije ingeschakeld hebben om in de kampen te informeren naar uw familie, ook in Irak (CGVS p.14). Daar de man een Turk is, is het niet de meest geschikte persoon om Iraakse dorpelingen op te sporen (CGVS p.14). U heeft in de periode dat u in Turkije was zelf niets ondernomen om uw ouders te vinden. U mocht het niet van M. (...), zo zei u (CGVS p.14). U was zelfs niet op de hoogte van het bestaan van de VN (CGVS p.17). Uiteindelijk stuurde M. (...) u naar Europa. Hij was ervan overtuigd dat u er dorpsgenoten zou vinden en zo uw ouders zou kunnen opsporen. U heeft niemand gevonden in Europa (CGVS p.17). U verklaarde voorts dat M. (...) u als een slaaf behandelde. U moest voor hem werken in het restaurant. Het is niet geloofwaardig dat die man vervolgens beslist om een smak geld, toch 2500 \$ of 3000 \$ neer te tellen om u naar Europa te sturen (CGVS p.16). U werd hiermee geconfronteerd. U stelde dat u een gevaar voor M. (...) betekende. De Turkse autoriteiten beschuldigden de Koerden lid te zijn van IS of van de PKK (CGVS p.16). Nu kan er geargumenteed worden dat het toch veel eenvoudiger zou zijn om u terug naar Irak te sturen. U verklaarde dat u gratis voor hem gewerkt had en dat hij u op deze manier wilde terugbetalen (CGVS p.17). Dit kan evenmin overtuigen. Als die man u effectief als een slaaf behandeld is het allerm minst geloofwaardig dat hij u vervolgens uit naastenliefde of schuldgevoel naar Europa zou sturen in plaats van u gewoon buiten te zetten of terug te sturen naar Irak. U kan niet overtuigen over uw verblijf in Turkije gedurende zes jaar. Voorts is het eveneens opvallend dat u op geen enkele manier geïnformeerd heeft naar de stand van zaken in uw (beweerde voormalige) dorp en alvorens gewoon naar Europa door te reizen (CGVS p.17). Uit de informatie van het IOM blijkt immers dat er 900 gezinnen met een totaal van 5400 individuen terugkeerden naar het dorp. Moest u daadwerkelijk het contact met uw familie verloren hebben, kan er aangenomen worden dat u zich toch de moeite zou getroosten na te gaan hoe de situatie in het dorp was en zo te weten te komen of uw familie misschien ook teruggekeerd was."

De omstandigheid dat verzoeker geen negatief bewijs kan leveren, staat er niet aan in de weg dat van hem mag worden verwacht dat hij overtuigende verklaringen aflegt voor het gegeven dat hij na zijn beweerde vlucht uit zijn land en regio van herkomst geen enkel contact meer heeft gehad met zijn familie. Dat verzoeker hier het Rode Kruis gecontacteerd heeft en aan de *protection officer* van het CGVS tijdens het persoonlijk onderhoud gevraagd heeft of het CGVS in staat is hem te helpen om zijn familie terug te vinden, doet geen afbreuk aan de hierboven aangehaalde vaststellingen inzake zijn zoektocht in Turkije naar zijn familie.

Ook door in zijn verzoekschrift louter te wijzen op de jonge leeftijd waarop hij naar Turkije is gegaan, zijn illegaal verblijf aldaar en het feit dat hij er slachtoffer werd van uitbuiting, weerlegt noch ontkracht verzoeker de hierboven aangehaalde vaststellingen. Dat verzoeker in Turkije werd uitgebuit, staat haaks op het gegeven dat de persoon die hem zou hebben uitgebuit zijn reis naar Europa bekostigde. Bovendien verklaren deze elementen niet waarom verzoeker na zes jaar verblijf in Turkije naar Europa is vertrokken en niet naar zijn regio van herkomst is teruggekeerd.

Daarbij komt dat verzoeker ook niet kan overtuigen waar hij voorhoudt in Irak gewerkt te hebben als schapenherder. In de bestreden beslissing wordt hierover als volgt geargumenteed:

"U wist immers bijzonder weinig te vertellen over de verzorging van de schapen. Zo verklaarde u dat u steeds thuis bleef met de dieren en dat u niet mee mocht naar het veld omdat u te jong was (CGVS p.7). Dit is opmerkelijk daar u in 2014 toch al 16 jaar was. Uw vader was voorts slecht te been. Hij had een aangeboren afwijking waardoor hij niet vlot kon stappen (CGVS p.8). Het is dan toch voor de hand liggend dat hij zo snel mogelijk zou hebben klaar gestoomd om het zwaarste werk, i.c. met de dieren rondtrekken in de velden, over te nemen. Dat men u, als tiener, te jong inschatte om met de dieren de velden in te trekken is niet geloofwaardig. U verklaarde dat u 70 witte schapen had en 15 zwarte schapen. U kende het ras niet. Het waren Arabische schapen, de mollige, niet de lange (CGVS p.8, p.9). Van u, die beweert reeds sinds uw achtste levensjaar bezig te zijn met de verzorging van schapen, kan verwacht worden dat u toch op zijn minst weet van welk ras de dieren zijn. Jullie zouden ook schapen kweken, u wist niet hoe lang een schaap drachtig was, u wist ook niet hoe u kon zien of schapen bevrucht waren. Uw vader voelde aan de buik van de dieren om dit te verifiëren, zo verklaarde u. U kon dit zelf niet. Voorts werd er gepeild naar de ziektes die schapen hadden. Ook hier bleven uw antwoorden erg beperkt. U stelde dat hoesten een veel voorkomende ziekte was. Verder hadden de dieren geregeld last van hun maag (CGVS p.9). In het laatste geval kregen de dieren speciaal water, u wist niet wat er speciaal aan het water was. Dat waren de complexe taken die uw vader op zich nam, zo liet u optekenen (CGVS p.9). U kon niet uitleggen wat

er voor de rest diende te gebeuren om de zieke dieren te verzorgen. De hoestende schapen werden geïsoleerd en kregen niet veel water (CGVS p.10). Er kan aangenomen worden dat er toch ook nog andere maatregelen getroffen worden wanneer een herder met zieke dieren geconfronteerd wordt. U liet verder optekenen dat jonge schapen bepaalde gewassen moesten eten om snel dik te worden. Ook dit keer kon u niet verduidelijken over welke gewassen het nu precies ging (CGVS p.10). U verklaarde dat de schapen jullie bron van inkomen waren en dat u beetje bij beetje het vak leerde. U was zestien jaar op het moment dat u, naar eigen zeggen, het dorp verliet. Op dat moment was u, naar u beweert, aldus reeds acht jaar werkzaam als schapenherder. Er kan dan ook logischerwijs verwacht worden dat u hieromtrent met meer kennis van zaken zou kunnen vertellen. Gelet op uw ontoereikende kennis kan u niet overtuigen dat u herder was.”

Verzoeker toont het tegendeel niet aan. Door in het middel te stellen dat hij uitgebreide verklaringen gaf over het verzorgen van schapen beperkt hij zich immers tot de loutere negatie van wat in de bestreden beslissing wordt vastgesteld. Verzoeker meent logisch te kunnen verklaren waarom hij bepaalde details niet kent en geeft aan dat zijn vader bepaalde taken op zich nam. De Raad acht het evenwel weinig aannemelijk dat verzoeker, die verklaarde bij zijn vertrek uit Irak 16 jaar te zijn en toen al 8 jaar zijn gehandicapte vader te hebben geholpen met de schapen, zijn vader nooit zou hebben geholpen met de taken die deze op zich nam en over deze taken dermate weinig informatie kon geven. Hoe dan ook verklaart of verschoont verzoeker hiermee niet dat hij het ras van de schapen die zij hadden niet kende en niet wist welke gewassen de jonge schapen moesten eten om snel dik te worden. Evenmin weerlegt verzoeker met dit betoog dat het ongeloofwaardig is dat men hem, als tiener, te jong inschatte om met de dieren de velden in te trekken. De vragen die hem werden gesteld over de schapen gingen over hun ras, hun bevruchting, hun ziektes en verzorging en hun voeding. Het zijn dan ook in tegenstelling tot wat verzoeker tracht voor te houden allerm minst vragen waarvoor een academische en louter theoretische kennis vereist is. Dat verzoeker, die beweert gedurende acht jaar schapenherder te zijn geweest in zijn land van herkomst, op geen enkele van de over deze zaken gestelde vragen een afdoende antwoord kan geven, doet ernstig afbreuk aan het door hem geponeerde profiel. Dat hij slechts 16 jaar was toen hij uit Irak vertrok en geen opleiding heeft genoten verandert daar niets aan. Voor het overige beperkt verzoeker zich tot het minimaliseren van de hierboven aangehaalde vaststellingen waar hij stelt dat het ras van de schapen en het speciaal voeder voor de zieke schapen geen noodzakelijke informatie zijn voor een 16-jarige herder die louter zijn vader ondersteunt, zonder de concrete motieven te weerleggen. Met een dergelijke uiteenzetting doet verzoeker niets meer dan te kennen geven dat hij het niet eens is met de beoordeling van de adjunct-commissaris van de door hem afgelegde verklaringen, zonder evenwel de onjuistheid of de onredelijkheid van de motieven aan te tonen.

Gelet op het geheel van de hierboven aangehaalde vaststellingen en overwegingen, houdt verzoeker in zijn verzoekschrift niet dienstig voor dat hij coherente verklaringen heeft afgelegd over zijn relevante familieleden, zijn land(en) en plaats(en) van eerder verblijf en zijn reisroutes. Dat verzoeker coherente verklaringen zou hebben afgelegd over zijn identiteit, zijn nationaliteit, zijn leeftijd, zijn achtergrond, zijn eerdere verzoeken en de redenen waarom hij een verzoek indient, doet aan de voorgaande conclusies aangaande zijn ongeloofwaardige herkomst en profiel als herder geen afbreuk. Verzoeker kan dan ook niet nuttig volhouden dat hij voldaan heeft aan de op hem rustende medewerkingsplicht.

De documenten die zijn opgenomen in het administratief dossier (adm. doss., stuk 6, map met ‘documenten’) kunnen omwille van de in de bestreden beslissing opgenomen pertinente redenen geen afbreuk doen aan het voorgaande. De adjunct-commissaris motiveert in de bestreden beslissing als volgt over de door verzoeker neergelegde documenten:

“In eerste instantie is de wijze waarop u aan deze documenten geraakt bent twijfelachtig. U verklaarde dat een kennis uit het opvangcentrum mensen in Turkije en Duitsland kende (CGVS p.3). U wist dat de man N. (...) heette, hij een Turkse Koerd uit Jazeera is, u kende zijn volledige naam niet (CGVS p.19). Via het inschakelen van zijn kennissen had hij het nummer van M. (...) opgespoord. Deze laatste zou dan uw documenten naar Duitsland opgestuurd hebben en zo zouden ze bij u beland zijn. Dit is toch wel een opmerkelijk gang van zaken. Bovendien kan u niet aantonen dat die documenten effectief vanuit Turkije hun weg naar België gevonden hebben. De documenten zaten immers in een omslag die vanuit Duitsland verstuurd werd. Iraakse identiteitskaarten worden op grote schaal vervalst. Een identiteitskaart op zich is bijgevolg niet doorslaggevend om uw herkomst aannemelijk te maken (zie infomap). De twee foto’s in Turkije zijn een momentopname en kunnen uw verblijf van zes jaar in Turkije niet staven. Het document in verband met het restaurant van M. (...) is slechts een kopie en kan enkel aantonen dat een zekere M. A. (...), die u overigens steeds M. J. (...) noemt, een restaurant had in Turkije. U kan hier niet mee aantonen wat uw relatie met de man in kwestie is, noch dat u gedurende zes jaar bij hem woonde of werkte. Het document van het Rode Kruis is een document waarmee u aantoonst dat u een dossier

geopend hebt bij het Rode Kruis. Dit is een mogelijkheid die iedereen kan gebruiken, en bewijst daarom niet dat uw familie ook effectief vermist is."

Door in zijn verzoekschrift te laten gelden dat hij weldegelijk geloofwaardige verklaringen aflegde over zijn herkomst en zijn verblijf in Turkije en dat hij dit kon onderbouwen aan de hand van zijn authentieke identiteitskaart en foto's, weerlegt noch ontkracht verzoeker de hierboven aangehaalde motieven over deze stukken. Deze motieven zijn pertinent en vinden steun in het administratief dossier.

Wat tot slot de samenwerkingsplicht betreft, wijst verzoeker er op dat zijn persoonlijk onderhoud "*werd uitgevoerd door de Protection Officer 'K. (...)' die berucht is vanwege haar vijandige, onbeleefde, denigrerende en respectloze wijze van ondervraging*". Deze *protection officer* zou volgens hem niet aarzelen "*om de verzoeker regelmatig te onderbreken, sarcastische opmerkingen te maken en openlijk te spotten met de antwoorden van de verzoeker*" en gekend zijn "*om haar onzorgvuldige en onvolledige notities*". Hij beperkt zich evenwel tot het poneren van loutere beweringen die niet *in concreto* worden gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs.

Verzoeker voert voorts aan dat hij niet met respect werd behandeld maar bespot werd door de *protection officer*, dat de toon en het taalgebruik niet werden aangepast aan de leeftijd waarop hij zijn land van herkomst heeft verlaten en zijn gebrek aan schoolopleiding, dat hij en zijn advocaat de *protection officer* partijdig, discriminerend, respectloos en onprofessioneel vonden en dat de *protection officer* geen greintje empathie toonde en regelmatig haar afkeur toonde bij het stellen van *follow-up* vragen, doch hij laat na om *in concreto* toe te lichten waaruit dit dan wel zou blijken. De Raad stelt na lezing van de notities van het persoonlijk onderhoud vast dat verzoeker doorgaans met "*u*" werd aangesproken en dat uit geen enkele van de aan verzoeker gestelde vragen enige vijandigheid, sarcasme of gebrek aan respect valt af te leiden. Verzoeker toont dit ook niet aan.

Ook waar hij poneert dat de betrokken *protection officer* "*gekend (staat) om haar onzorgvuldige en onvolledige notities*", beperkt verzoeker zich tot een loutere bewering die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs. Verzoeker voert verder aan dat er geregeld woorden en/of gehele zinnen ontbreken zowel van hem als van de *protection officer*, doch hij laat na *in concreto* te duiden welke woorden of zinnen bij welke vragen of antwoorden ontbreken en op welke wijze dit een invloed kan hebben gehad op (de motieven van) de bestreden beslissing. Ook voert hij aan dat door onvolledig te noteren al zijn emoties werden weggelaten, doch hij laat wederom na *in concreto* toe te lichten welke emoties hij had bij welke specifieke vragen of antwoorden en op welke wijze het ontbreken van een weergave van deze emoties in de notities van het persoonlijk onderhoud een impact kunnen hebben gehad op (de motieven van) de bestreden beslissing.

Verzoeker verwijt de *protection officer* voorts te hebben "*nagelaten de notities zelf na te lezen op schrijven of typfouten, die talrijk aanwezig zijn*" en wijst erop dat deze notities bol staan van de afkortingen. Hij haalt in zijn verzoekschrift een passage aan uit de notities van het persoonlijk onderhoud waaruit volgens hem "*weer pijnlijk duidelijk (wordt) hoe gebrekkig de Protection Officer de verklaringen noteert qua typfouten, zinsbouw, etc.*". Hoewel bepaalde delen van de notities van het persoonlijk onderhoud kennelijk niet zijn opgesteld met het geduld en de toewijding van een gelauwerd auteur die aan zijn *opus magnus* werkt en daarbij al het wereldse heeft verzaakt, toont verzoeker echter niet aan dat de in deze notities voorkomende typfouten afbreuk doen aan de hoger gedane pertinente en concrete vaststellingen van de bestreden beslissing. De Raad merkt overigens op dat ook verzoeker zich niet geheel foutloos toont in zijn verzoekschrift, waar hij het (onder meer) heeft over "*hetd relaas*" (p. 8), over "*ongeveer 45 minuten / 1 uur lopen van zijn dorp*" (p. 16 en 19) en over "*eht CGVS*" (p. 17), en hij zinnen schrijft als "*Mosul stad ligt in provincie Ninewa*" (p. 16). Ook het gebruik van afkortingen als "*Vw.*" (p. 8) en "*etc.*" (p. 15) worden door verzoeker niet geschuwd.

Verzoeker haalt voorts aan dat er bij de vraagstelling ook onvoldoende rekening werd gehouden met de jonge leeftijd waarop hij zijn land van herkomst heeft verlaten en zijn gebrek aan schoolopleiding, terwijl de gespreksmethoden efficiënt dienen te zijn en het taalgebruik moet worden aangepast aan de ontvanger en aan de context. Nochtans werd hem op het einde van zijn persoonlijk onderhoud gevraagd of hij alles goed begrepen had, ook de tolk, en beantwoordde hij deze vraag bevestigend (adm. doss., stuk 5, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 19). Hij duidt bovendien niet *in concreto* aan waar tijdens het persoonlijk onderhoud het taalgebruik niet was aangepast aan zijn leeftijd en scholing en licht niet toe op welke wijze dit een invloed heeft gehad op de beoordeling van zijn nood aan internationale bescherming.

Verzoeker wijst er ook nog op dat het voor hem vaak niet duidelijk was wat de *protection officer* van hem verwachtte, dat hij meermaals door de *protection officer* werd onderbroken en dat hem vaak meerdere vragen tegelijk werden gesteld. Ook dit betoog werkt hij niet nader en concreet uit. Uit de notities van het persoonlijk onderhoud kan voorts niet blijken dat verzoeker werd onderbroken of dat hem meerdere vragen tegelijk werden gesteld. Waar uit verzoekers antwoorden bleek dat hij een vraag niet duidelijk vond, werd de vraag herhaald (zie bijv. adm. doss., stuk 5, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 6, bij de vraag naar de dorpen rond zijn dorp).

Aldus toont verzoeker niet aan dat de betrokken *protection officer* het Handvest van het Persoonlijk Onderhoud niet heeft gerespecteerd en dat het CGVS gefaald heeft in de samenwerkingsplicht die mede op deze instantie rust. De loutere omstandigheid dat verzoeker na – en niet tijdens – het persoonlijk onderhoud zijn ongenoegen uitte over het verloop van het persoonlijk onderhoud, doet aan al het voorgaande geen afbreuk.

Uit het geheel van de voorgaande motieven blijkt dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij daadwerkelijk afkomstig is uit het dorp Qasaridj, gelegen in de provincie Ninewa. Bijgevolg kan evenmin geloof worden gehecht aan de door hem voorgehouden vervolgingsfeiten die zich aldaar zouden hebben afgespeeld.

De voormelde vaststellingen volstaan tevens om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet om aan verzoeker het voordeel van de twijfel toe te staan.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève), en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.6. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.6.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat verzoeker op deze gronden geen subsidiaire bescherming vraagt.

2.3.6.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd wordt dat hij niet heeft aangetoond afkomstig te zijn uit het dorp Qasaridj, in de provincie Ninewa, en er bijgevolg geen geloof kan worden gehecht aan zijn asielrelaas dat er onlosmakelijk mee verbonden is.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. Verzoeker maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Irak zou hebben gekend.

2.3.6.3. Wat betreft artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet stelt de Raad vast dat uit de bestreden beslissing blijkt dat aan verzoekers Iraakse nationaliteit niet wordt getwijfeld. Zoals hoger werd vastgesteld maakt verzoeker echter niet aannemelijk dat hij afkomstig is uit het dorp Qasaridj, in de provincie Ninewa, noch uit een gebied in Irak waar, gelet op het willekeurig geweld, de subsidiaire beschermingsstatus kan worden toegekend of waar afhankelijk van het individuele geval toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/5, § 3, van de Vreemdelingenwet. Het is de taak van verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. Te dezen brengt verzoeker evenwel geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat hij een reëel risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

Ten slotte kan worden opgemerkt dat verzoeker geen persoonlijke omstandigheden aantoont die in zijn hoofde het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet verhogen.

2.3.6.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land (en regio) van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.7. Waar verzoeker verwijst naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad er op dat hierin wordt gesteld dat er een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is indien de asielzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade. Gelet op bovenstaande vaststellingen is er *in casu* echter geen sprake van een eerdere vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet. Verzoekers verwijzing ter zake is dan ook niet dienstig.

2.3.8. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.9. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de adjunct-commissaris oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens een persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het badini machtig is. De Raad stelt verder vast dat de adjunct-commissaris zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Het betoog dat de adjunct-commissaris niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan bijgevolg niet worden bijgetreden.

2.3.10. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan evenmin worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing niet in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

2.3.11. Waar verzoeker in uiterst ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de adjunct-commissaris tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien augustus tweeduizend drieëntwintig door:

D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN